

ÎN C H E I E R E

08 februarie 2023

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Molodean Chiril, prin intermediul avocatului Voitic Serghei,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Molodean Chiril împotriva ÎM „Piața Centrală” cu privire la anularea ordinului nr.159-p din 19 octombrie 2020 cu privire la concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru perioada de absență forțată de la muncă, a prejudiciului moral și a penalității,

împotriva deciziei din 14 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Molodean Chiril, prin intermediul avocatului Voitic Serghei, fiind menținută hotărârea din 23 decembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 15 decembrie 2020, reclamantul Molodean Chiril s-a adresat în instanță cu o cerere de chemare în judecată împotriva ÎM „Piața Centrală”, solicitând anularea ordinului cu nr.159-p din 29 octombrie 2020 cu privire la concediere și a tuturor actelor (ordine, hotărâri, decizii), restabilirea în serviciu, încasarea despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă într-o mărime nu mai mică decât salariul mediu al reclamantului pentru această perioadă, începând cu data eliberării din funcție la 29 octombrie 2020 și până la pronunțarea hotărârii, încasarea prejudiciului moral în mărime de 10 salarii medii și încasarea penalității în mărime de 0,3 % în legătură cu neachitarea salariului în termen, suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere.

La 15 februarie 2021 și la 20 mai 2021, reprezentantul reclamantului a depus cereri de concretizare/completare a acțiunii, prin care s-a solicitat anularea ordinului cu nr.159-p din 29 octombrie 2020 cu privire la concediere, restabilirea în serviciu în funcția anterioară, încasarea despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, adică încasarea salariului mediu în mărime de 8000 lei pentru perioada de la 01 noiembrie 2020 până la 31 mai 2021 în mărime de 56 000 lei (7

luni x 8000 lei), iar în cazul în care instanța va emite hotărârea după 31 mai 2021, s-a solicitat încasarea salariului mediu pentru toată perioada până la pronunțarea hotărârii judecătorești, încasarea prejudiciului moral în mărime de 10 salarii medii, ce constituie 80000 lei și suplimentar pentru fiecare zi de întârziere, în legătură cu neachitarea salariului în termen, a penalității pentru perioada 01 decembrie 2020 – 31 mai 2021 în mărime de 0,3 % din suma neplătită în termen, ce constituie suma de 4320 lei ($80000 \times 0,3\% \times 180$ zile).

În motivarea acțiunii înaintate reclamantul a invocat că, în perioada de mai mult de 20 de ani, a activat la ÎM „Piața Centrală” în diferite funcții, inclusiv în funcția de specialist organizare comerț și amplasare, iar la 29 octombrie 2020, în rezultatul reducerii statelor de personal din unitate, a fost eliberat din funcție prin concediere în baza ordinului nr.159-p cu privire la concediere în temeiul art. 86 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, adus la cunoștința sa în data emiterii, cu care reclamantul nu este de acord.

Reclamantul consideră că eliberarea sa din funcție contravine legislației muncii și reprezintă un act de discriminare și de persecutare din partea conducerii unității, menționând că prin ordinul nr.105 din 22 iunie 2020 a fost redusă funcția deținută de reclamant și alte diferite funcții, temei de emitere a acestuia fiind indicată sistarea activității economice a ÎM „Piața Centrală” în perioada lunilor martie-mai 2020, dispusă prin deciziile autorității publice centrale, șomajul tehnic forțat în lipsa încasărilor din locațiunea spațiilor comerciale și altor venituri, s-a constatat agravarea considerabilă a situației economico-financiară a întreprinderii, fapt ce a afectat posibilitatea onorării pe viitor a obligațiilor financiare ale întreprinderii față de salariați, agenții economici și bugetul de stat.

Potrivit reclamantului, în cazul în care conducerea pârâtei a sistat activitatea economică a întreprinderii în legătură cu șomajul tehnic, în temeiul art. 76 lit. d), f) din Codul muncii, contractul individual de muncă urma a fi suspendat în circumstanțe ce nu depind de voința părților în caz de carantină, forță majoră, sau în temeiul art. 77 lit. c) din Codul muncii, ce prevede că contractul individual de muncă se suspendă prin acordul părților, exprimat în formă scrisă, în caz de șomaj tehnic, sau în temeiul art. 80 din Codul muncii urma a fi emis un ordin cu privire la șomajul tehnic.

La fel, art. 80¹ din Codul muncii permite angajatorului emiterea unui ordin privind staționarea întreprinderii, motiv pentru care reclamantul a conchis că angajatorul a fost obligat în temeiul art. 76, 77, 80, 80¹ din Codul muncii să emită un ordin privind suspendarea contractului individual de muncă cu reclamantul, dar nu un ordin cu privire la concedierea lui din funcție.

Astfel, reclamantul a invocat că fostul angajator i-a încălcat drepturile salariale, iar drept urmare, ordinul de concediere se consideră nul din momentul emiterii și trebuie să fie anulat de către instanța de judecată.

Totodată, reclamantul a indicat că prin ordinul nr.109 din 22 iunie 2020, a fost preavizat despre concediere în legătură cu reducerea statelor de personal, iar de ordin a luat cunoștință la 13 iulie 2020. Astfel, reclamantul a reținut că potrivit art. 88 alin. (1) lit. b) și art. 14 din Codul muncii, ordinul de concediere a fost emis cu încălcarea prevederilor pertinente, deoarece termenul limită era data de 18 septembrie 2020 (excluzând perioada concediului medical de 5 zile), acesta însă a fost emis după expirarea termenului de 2 luni de la preavizare, astfel încât reclamantul a fost

concediat la 29 octombrie 2020, contrar prevederilor legale, iar dacă din termenul stabilit de normele indicate s-ar exclude perioada aflării sale în concediu anual de odihnă și în concediu medical, ar reieși că ordinul de concediere trebuia să fie emis cel târziu la 19 octombrie 2020.

Suplimentar, reclamantul a indicat că la emiterea ordinului cu privire la concediere nr. 159-p din 29 octombrie 2020, angajatorul a încălcat prevederile art. 88 alin. (1) lit. h) din Codul muncii, care prevede că angajatorul se va adresa organului (organizatorului) sindical în vederea obținerii opiniei consultative privind concedierea salariatului respectiv, însă probele nu au fost prezentate instanței de judecată, adică opinia consultativă privind concedierea salariatului respectiv eliberat de organul sindical.

În dispoziția nr. 4 din 24 martie 2020 emisă de Comisia pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, la pct. 3 este stabilit că prevederile art. 86 alin. (2), 87, 89, 90 din Codul muncii, precum și alte prevederi legale ce impun condiții, restricții și reguli de eliberare din funcție, nu sunt aplicabile pe perioada stării de urgență.

Conform pct. 1 a hotărârii nr. 10 din 15 mai 2020 emisă de Comisia pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, se declară starea de urgență pe întreg teritoriul Republicii Moldova pe perioada de 16 mai - 30 iunie 2020.

Conform pct. 1 al hotărârii nr. 18 din 24 iunie 2020 emisă de Comisia pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, se prelungește starea de urgență pe întreg teritoriul Republicii Moldova până la 15 iulie 2020.

Potrivit reclamantului, din ordinul nr. 109 din 22 iunie 2020 (adus la cunoștinșă reclamantului la 13 iulie 2020) cu privire la preavizarea salariatului, contra semnătură cu 2 luni înainte de concediere, rezultă că pârâta a început procedura de concediere în legătură cu reducerea statelor de personal în perioada interzisă de Comisia pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova.

Prin hotărârea din 23 decembrie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, acțiunea depusă de către Molodean Chiril împotriva ÎM „Piața Centrală” cu privire la anularea ordinului nr.159-p din 19 octombrie 2020 cu privire la concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru perioada de absență forțată de la muncă, repararea prejudiciului moral, încasarea penalității, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 14 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Molodean Chiril, prin intermediul avocatului Voitic Serghei, fiind menținută hotărârea din 23 decembrie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, Curtea de Apel Chișinău a reținut ca fiind nefondat argumentul apelantului cu trimitere la dispozițiile Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, deoarece ordinul contestat a fost adoptat după încetarea la 15 iulie 2020 a efectelor dispozițiilor respective, iar inițierea procedurii stabilite de art. 88 din Codul muncii până la această dată nu era interzisă de dispozițiile vizate. Astfel, dispozițiile menționate și legislația în vigoare nu limitează angajatorul de dreptul de a reduce statele de personal, iar instanța de judecată nu este abilitată de a substitui angajatorul în realizarea opțiunilor oferite de Lege, motiv pentru care normele invocate de apelant nu determină ilegalitatea ordinului contestat.

La 15 noiembrie 2022, la Curtea Supremă de Justiție a fost înregistrat recursul

declarat de Molodean Chiril, prin intermediul avocatului Voitic Serghei, prin care a fost solicitată casarea deciziei din 14 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 23 decembrie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar a invocat argumente similare celor din acțiune și cererea de apel.

În conformitate cu art. 434 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, copia deciziei din 14 iulie 2022 a Curții de Apel Chișinău, a fost expediată participanților la proces la 20 octombrie 2022 (f.d. 169).

Astfel, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului constată că recursul declarat de Molodean Chiril, prin intermediul avocatului Voitic Serghei, înregistrat la 15 noiembrie 2022 (f.d. 171-173), este în termen.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs depusă de Molodean Chiril, prin intermediul avocatului Voitic Serghei, urmează a fi declarată inadmisibilă, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea

recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs înaintată de Molodean Chiril, prin intermediul avocatului Voitic Serghei.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Molodean Chiril, prin intermediul avocatului Voitic Serghei.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Svetlana Filincova,

Judecătorii

Galina Stratulat,

Maria Ghervas